

צעירה תל-אביבית בת 22 טוענת שהגברים משעבדים את האשה בעזרת אגדה המחייבת אותה לחפש סיפוק מיני בצורה בלתי אפשרית

המיתוס של

האורגזמה הוואגינלית

האורגזמה אל הוואגינה. הוא הניח שהיא וואגינה מסוגלת להוות מוקד אורגזמה מק-בילה. אבל בשלה יותר מאשר הקליטוריס. עבודה רבה נעשתה כדי לשכלל תיאוריה זו, אבל מעט מאד נעשה כדי להוכיח כי ההנחות הבסיסיות שלה מוטעות מעיקרן. כדי להעריך במלואה "המצאה" פנטסטית זו שלו, אולי צריך קודם כל לפרט את יחסו של פרויד לגנים באופן כללי. רק במאמרו "הפסיכולוגיה של האשה" הדגיש פרויד בצורה ברורה את פחיתות ערכה על האשה. הוא המליץ לגנים לנטוש את

שהוא חיצוני יותר, ואינו יכול לגרום חיך כוך בדרך שהחדירה גורמת. כך הוגדרו חי נשים, מבחינה מינית, כאילו הן "חייבות" ליהנות מן החדירה, מפני שכך נהנים ה-גברים. הביולוגיה שלנו לא נבחנה די הר-צורך. במקום זה מאכלים אותנו במיתוס של "האשה המשוחררת והאורגזמה הווא-גינאלית שלה" — אורגזמה שבמציאות פשוט אינה קיימת! מה שאנו צריכות לעשות זה לתגדר מחדש את המיניות שלנו. אנו צריכות לבטל את התפיסה ה"נורמאלית" של ה-

המיניות אצל האשה, ומבחינה זו הוא חי-אקווילנט הנשי של הפין. אני חושבת שעובדה זו מסבירה הרבה דברים: ראשית, את העובדה שמה שנקרא "אחוז הפריגידיות" בין הנשים הוא גבוה מאד. במקום לחפש ולמצוא שהפריגידיות היא בעצם תולדה של הנחות מוטעות בקשר למיבנה האנטומי של האשה, העדיפו ה"מומחים" להכריז על הפריגידיות כעל בעייה פסיכולוגית של נשים. נשים ה-מתלוננות על פריגידיות נשלחות אל

כ אשר אנשים ונשים בארץ שומי-עיים/ות על התנועה לשחרור האשה, מיד מתקבלת אצלם תמונת האשה ה-מתוסבכת מבחינה מינית, השורפת חזיות, הרוצה לתפוס את מקומם של הגברים ב-חברה. השוכבת עם כל זכר שהיא פוגשת, או שהיא סתם לסבית. איני מתכוונת ל-ענות על הכל במאמר זה, אלא לדון רק בהיבט אחד של הבעיה — המיניות או חוסר-המיניות של האשה. רבות כבר נכ-תב על נושא זה, אך בדרך-כלל היו ה-כותבים גברים, על סמך מחקרים שנעשו

"המיתוס של האורגזמה הוואגינאלית" — זו היתה הכותרת שהתנוססה על גיליון העלון "אלטרנטיבה", הוצאה חד-פעמית של "ועד-הפעולה של הסטודנטים בפקולטה למדעי-הרוח באוניברסיטת תל-אביב".

תחת המאמר שהוכתר בכותרת מגרה ומסקרנת זו, והמכוון, "לש-חוט" את הפרה הקדושה ששמה אורגזמה וואגינאלית, ולהעניק לאורגזמה הקליטוראלית המקופחת את המקום היאה לה בחברה האנושית, מופיעה התימתה של אביבה עין-גיל.

אביבה (22), שחרחרת, רוה, נמוכת-קומה, שמיסקפיה הענקיים מכסים את פניה ודבריה, על ה"ר" הפולנית המתגלגלת שלה, חוצבים להבות, היא אשתו-מוזה-כשנה של אהוד עין-גיל (24), סטודנט להיס-טוריה, שנה שנייה, באוניברסיטת תל-אביב. אהוד הוא גם אביו הרוחני ועורכו של "אלטרנטיבה".

לאחר שהכירה את אהוד, גברה באביבה התעניינותה בפוליטיקה, במהפכה, ובשינוי הגדול, העתיד לבוא על האנושות במהרה בימינו אמן, דרך שער מקורי — הקליטוריס (דגדגן) של האשה.

אביבה ואהוד עין-גיל התחתנו, בעצם, "כדי לסתום את הפיות", כדברי האשה הצעירה-מאוד, וגם כדי שנוכל לקבל כל חודש את הריבית על הכסף שלנו, שמופקד בבנק, ממנו אנחנו חיים.

"אנחנו לא עובדים", היא מספרת, "וזה ממש לא-נורמלי." את הזמן הפנוי הם מקדישים לפעילות פוליטית שמטרתה לשנות את פני החברה, וגם לליבון בעיות אישיות. שיחות אלו, הן שהביאו, בסופו של דבר, גם לליבון הבעייה האישית-מאוד שהטרידה את אביבה עין-גיל מזה זמן רב.

בשיחות גלויות וכנות עם הבעל הצעיר, שהוא, טיפוס של אנר-כיסט ומהפכן, כפי שמעידה בו אשתו, הגיעה אביבה למסקנה המהפכנית העתידה, לדעתה, לשנות את פניה של החברה האנושית.

חיי המחשבה, מפני שחיים אלה יפריעו להן למלא את הפונקציה המינית שלהן, כאשר הפאציניט לפסיכואנאליזת הוא גבר, חייב האנאליסט לעבוד על פיתוח אפשרי-ותיו של הגבר בחיים; אבל, כשהפאציני-טית היא אשה, הגיב הוא להחזיר אותה אל גבולות הפונקציה המינית שלה. לדעת פרויד, האנאליזה אינה מיועדת לעודד את האשה לפיתוח משאביה הרוחניים, אלא רק ללמדה את השיעור של ויתור הגיוני על כל השאיפות לבד מן השאיפה היחידה — להיות אשה.

יחסו של פרויד אל הנשים כאל יצורים נחותים מן הגברים, הוא שיצר את הי-בסיס לתיאוריות הדימיניויות שלו על הי-מיניות הנשית. כאשר כתב את החוק ה-

סכס וליצור קווי-מנחים חדשים, שיקחו בחשבון הגאה מינית הודדית. סיפרי ה-הדרכה לזוגות נשואים מקלסים ומשבתים את הצורך בהגאה הודדית, אך אינם מגי-עים למסקנות ההגיוניות המתחייבות מכך. אנו חייבות להתחיל לדרוש שאם תנחות מיניות מסוימות, המוגדרות כעת כ"סטנ-דארטיות", אינן מובילות לאורגזמה הודדית, אז שלא יוגדרו עוד כסטנדרטיות. טכני-קות חדשות חייבות להיכנס לשימוש, כדי שיעלם היבט מסויים זה של הניצול ה-מיני התמידי שלנו.

פרויד טען שהאורגזמה הקליטוראלית שייכת לתקופת ההתבגרות, וכשהנשים מגיעות לבגרות ומתחילות לקיים יחסי-מין עם גברים, עליהן להעביר את מרכז

פסיכיאטרים, כדי שתוכלנה דרכם לגלות את ה"בעיה" שלהן — המאובחנת בדרך-כלל ככישלון להתאים את עצמן לתפקידן כנשים.

העובדות של האנטומיה הנשית והתגר-בה המינית מספרות סיפור שונה. אי-על-פי שיש איזורים רבים לגירוי מיני, יש רק איזור אחד המיועד להגיע לשיא מיני: הקליטוריס. כל אורגזמה היא תוצאה של תחושות באיזור הזה. מאחר שהקליטוריס אינו מגורה בהכרח בתנחות המיניות ה-קונוונציונאליות, אנחנו נשארות "קרות".

כל זה מוליד שאלות מעניינות על הסכס הקונוונציונאלי ועל חלקנו בו. הגברים מגיעים לאורגזמה בעיקר על-ידי חיכוך עם הוואגינה, ולא עם איזור הקליטוריס,

על-ידי גברים, שלרוב לא היה להם אפילו שמץ של מושג על מה הם מדברים.

כ כל פעם שדנים באורגזמה ובפריגיד-יות (קריירות מינית) הנשית, צצה האורגזמה וואגינאלית. הגברים, בדרך-כלל, מגדירים "פריגידיות" ככישלונה של ה-אשה להגיע לאורגזמה וואגינאלית. למעשה, הוואגינה היא איזור לא רגיש במיוחד, ו-היא אינה בנויה להגיע לאורגזמה. הקלי-טוריס (הדגדגן) הוא המרכז של הרגישות